

COVID –19 A BELL-LLOC D'URGELL

AVUI, EL COVID – 19 EL TENIM COM ACRÒNIM I SINÒNIM DE LA POR.

M'AGRADA MOLT MES UTILITZAR-LO COM L' ACRÒNIM DE ...

CONEIXEMENT - VIDA

COVID

Primera quinzena del mes de març del 2020, a Bell-lloc d'Urgell:

Era a prop l'arribada de la primavera.

De cop i volta, els pregoners, els diaris, les teles... tots els camins de distribució d'informació, s'ompliren d'una notícia que ens ha quedat marcada en els nostres cors per sempre:

PER ORDRE DEL PODER ESTABLERT, en tots els pobles i ciutats del territori, es manava, que les persones, ens quedéssim a casa tancades, evitant el contacte amb ningú. No podíem sortir al carrer excepte per anar a la farmàcia, i poc més. Em recordava l'arribada dels missatgers, corpulents, esvelts, dalt dels cavalls, que sortien a les pel·lícules, que ens feien la Nuri i el Pepe al cine del "Fideuer", de nobles i cavallers durant l'Edat Mitjana, i que orgullosos es palplantaven al vell mig de la plaça, per llegir tot esgargamellant-se, els edictes del senyor feudal. Ara, també com llavors, els nostres avantpassats havíem d'obeir i ens tancaven a casa, esfereïts per la por a la pesta. Tot va quedar tancat!

Les botigues de menjar van esdevenir closes i tan sols rebien les comandes per telèfon, i previ acord amb els botiguers, podíem recollir-les per una porta mig oberta, i amb la cara tapada. Havíem descobert, la "mascareta".

Tot això, ens va arribar de cop i volta.

El flaire del vent ens atansava la primavera com cada any al voltant de sant Josep. Tothom esperava amb anhel, que arribés, tot ventant les flors dels ametllers florits, escampant la seva llavor groguenca, omplint els seus pistils per unflar i néixer els petits ametllons, creixent durant l'estiu. Esdevindrien les ametlles, per fer els panallets per Tots Sants. Aquest flaire, portava també, lleuger i silenciós, dins del seu alè, un carregament estrany, desconegut, misteriós que enverinava el nostre viure.

La resposta del poble va ésser unànime. Tots tancats amb pany i forrellat. Semblava impossible.

Als carrers era tot silenci.

Al món, però, molta gent cercava com refer la vida i dins de llocs d'estudi, es començà a buscar què fer, com fer, per refer-la.

Poc a poc ens van fer saber que tot el món científic s'accelerava cercant possibles solucions.

La gent vam respondre amb molta responsabilitat i vàrem obeir temerosos, estorats, per les notícies que ens arribaven d'arreu. Tothom estava pendent de tots els estris electrònics que en deien coses. Volíem, necessitàvem saber-ne més.

Necessitàvem que tot el **CONEIXEMENT** que existia al nostre món, es posés a tot drap a cercar què coi passava i com aturar-ho.

Necessitàvem que tothom que es veiés capaç de cercar quelcom, es posés a per feina. I la gent, molta gent s'hi va posar. Era esperançador saber que una dona i un home d'origen turc, emigrants, havien estat durant anys treballant, en el seu laboratori, a Alemanya, i que gràcies a la seva feina, cercant com entendre el món de les immunitats i vacunes, es va poder començar a tenir estris, per fotre enlaire al bitxo que ens tenia acovardits i trasbalsats.

Van descobrir que una mena de pilota petitíssima, amb uns ganxos encara més petits, volava fàcilment d'un lloc a l'altre, empesa pel vent. Ells tenien el coneixement per crear el parany per evitar-ho, i ho van fer.

Aquestes minses pilotes, es posaven dins la gent i quan es respirava, sortien amb l'alè i s'escampaven, més i més. Ni les veiem de tan petites que eren, però amb el seu carregament verinós, s'estenien arreu, fins a posar malaltes a moltíssimes persones.

S'ompliren els hospitals. Tota la gent que hi treballava, va fer mans i mànigues per cuidar, per curar, per acompanyar als qui marxaven cap a casa curats i als qui no hi podien tornar, perquè les petites pilotes enganxoses, els havien omplert el cos i no els hi van poder treure...se n'anaven del nostre costat...es morien, sense l'escalfor de l'adéu dels qui estimaven.

Hi va haver molta gent, que va omplir de consol la soledat dels que estaven aïllats en els llits d'hospital. Son gent a qui no coneixem, bé, si que en coneixem.

Hi ha dones i homes a Bell-lloc, també en altres llocs, però prop nostre, al nostre poble en tenim una colla, que han estudiat tècniques de diagnòstic, atenció i cura, de les malalties, endinsant-se en el món de les Ciències de la Salut, que els permeten saber com actuar, quan hi ha dolor dins de les persones i cerquen els motius per cuidar i guarir els estralls, que produeixen aquestes angoixes.

Perquè a més del saber, que han descobert després de moltes hores d'estudi, tenen un cor tan gran, que ha fet que no tinguessin tanta por com molts de nosaltres – si en tenien la collaven, i endavant- i amb un esforç immens, amb risc de vida, per la seva salut i la dels seves famílies, han anat a treballar, perquè poguéssim continuar vivint, tenint esperança per demà.

Aquestes veïnes i veïns nostres han treballat per fer que avui aquesta pesta, encara no vençuda del tot, estigui mes a prop d'ésser foragitada de les nostres contrades, i segur que en sortiran. Son gent fantàstica!

El "coneixement" (CO) ens fa lliures.

Aquest ens posa llum a la foscor, al desencís. Com més coneixem, més tenim per

escollir, i si podem escollir, és que tenim poder per triar, i quan pots triar, ets amo del moment. En aquest moment gràcies al coneixement, sabem que ens en sortirem d'aquest atzucac, esgarrafós, del maleït Covid-19.

La "vida". (VID)

Segona part de la paraula COVID. La vida per sort segueix. I l'han omplert de contingut en aquests dies durs de confinament, la música que cada dia sonava per la veu pública, feia que traguéssim el cap als balcons, picant de mans tots, per donar-nos ànims amb els veïns i agrair a tota la gent, a qui tot i els risc que suposava sortien al carrer, a fer feines imprescindibles, essencials, per que ens arribes la llum, l'aigua, el menjar.

També quan picàvem de mans, tot cantant, fins hi tot cridant, "RESISTIRÉ" ho fèiem com a homenatge a tanta gent que s'esforçava, perquè la nostra vida no es parés, com tants camioners que rodant per les carreteres buides, ens feien arribar les medicines, i el menjar bàsic pel nostre viure. Ells per poder-ho fer, s'havien de portar l'entrepà de casa seva, per menjar-se'l pel camí, doncs fins hi tot estaven tancats tots els restaurants i bars. Era tot tancat, tant tancat i solitari que per pixar ho havien de fer a peu de camió.

Tot i aquestes històries la vida continua.

A Bell-lloc, es van escriure contes, i la gent els enviava a l'ajuntament, des d'on cada tarda, cap a les quatre sonava la música als carrers de Bell-lloc i ens els llegien. Les finestres mig s'obrien per sentir-los millor. Compartíem vida. Si, en aquelles històries hi havia moments de silenci de cada casa, que es feien so, a través dels altaveus del pregó i omplien de vida els carrers, les cases de tots, els nostres cors.

Si, la vida seguia. Cada dia a Bell-lloc hi va haver un moment o altre que ressonava, la música pels altaveus i sentíem la veu d'algú, molt proper, fent-nos sentir que al poble hi havia vida.

Al cap d'un temps ens van dir que podíem sortir a passeig. Podíem passejar, amb màscara, ja vam poder sortir, fins hi tot els nens. Vam tornar a sentir les seves veus, delirosoes i felices escampant-se pels carrers.

Va ser fantàstic. La gent tot i mantenir distància, sense abraçades, ens feia sentir del poble.

A Bell-lloc hi havia, hi ha, dones i homes, joves i no tant joves, que compartiren el seu temps amb els veïns. Per la Festa Major de setembre es van adornar els balcons i per Nadal es posaren garlandes. Narrar aquest petit recull d'emocions, podria ser com un gràcies, per posar color, a uns dies, que sense aquesta gent, no hauríem vist tant plens de llum.

Quan ens van deixar sortir a passeig, es va corregir un error molt gran del programa de tancament de les persones, ja que a tota la quitxalla, calia deixar-la gaudir del carrer, abans que als animals de companyia.

Pot ser històric: si tenies un gos podies sortir al carrer. Suposo que és un ensurt en la fase de la evolució de l'espècie humana.

Ja veieu. La vida segueix. Coherent, incoherent, divertida, angoixant, esperançadora...

Tenim la sort de que el sol continua sortint per tothom, a Bell-lloc d'Urgell, sense preguntar per qui surt, o per qui no. Podem triar, si estar disgustats, per l'enlluernament del seu resplendor, o podem estar feliços, pel munt de colors amb que omple el cel del nostre món.

Jo he triat ser feliç, i et convido a tu, a ser-ho.